



ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. junija 1888.

Leto XVIII.

Dva zajčka.

Zajčka bela, zajčka mlada
Skačeta po dvoru rada,
Skačeta in sédata,
Okrog sebe glédata.

Švigata mi v kot iz kota,
Nič ne prašata za pota.
Uhi k višku dvigata,
Zdaj pa zdaj pomígata.

Miha gleda ju, se sméje,
— Dobil zajčka od teté je,
Zdaj opravka dósti je,
Dan na dan so góstije. —

Mucka pa preží na svislih
Zatopljena v zlôbnih mislih:
Deček se odstránil bo,
Muc na zajčka plánil bo.

Vže se temna noč nam bliža,
Mihee, ko zvoní, se križa,
Zajčka, joj! pa skáčeta,
Táko blizu máčeta!

Deček pravi: vjel bom vaju,
Spala bosta v varnem kraju;
Hlev naš zvéri nima nič,
Ne ugrizne Dima nič.

Glejte, kako mali Miha
Zdaj po dvoru skrben piha,
Jedva vjame jednega,
V hlev zaprè vlovljénega.

Vjel rad družega bi tudi,
Pa se vstraši in začudi,
Skrb ga dela vročega:
Najti ni mogoče ga.

„Tù si skrit, ne daš se najti!
Veš, da mucka žuga zdaj ti?
Kje si, kje, skakávrček moj,
Ti neumnoglávček moj?“

Zajček mlad se nič ne briga,
Deček išče, — ni ga! ni ga!
Škoda bele dláčice
V ostrih krempljih máčice.

Mihec tožen spavat ide,
Drugo jutro gledat pride;
Zajčeka ní, — ní mačice,
Nekaj le je dlačice.

Mucka v treh dneh primijavka,
Samopašna ta hinavka!
Še ne upa bliže se,
Tam na oknu liže se.

F. Krek.



Prva šola.

(Slike iz otroškega življenja.)

VIII.

Mihec — telčear.



eko vzpomlad reče oče: „Mihee, letos boš pa ti teleta pasel, zdaj si vže dosti velik!“ Mihec je bil te novice neizrečeno vesel. Od samega veselja ni vedel, kaj bi začel, in težko je čakal sv. Urbana, v kateri dan so imeli navado izgnati teleta na pašo.

Prišel je srečni dan. Mihec je dobil blagoslovljeno leskovko iz evetne nedelje, mati pa je teličke pokropila še z blagoslovljeno vodo. Šest telet je bilo, prav toliko, kolikor je imel Mihec let. Prvi dan mu je pomagala Anička, drugi dan je pa moral Mihec vže sam pasti. Telečji pašnik je bil prav tik hiše in Mihec je vsakih pet minut lahko šel gledat domov na uro. Varovati ni bilo treba teletom nikamor drugam, kakor v sosedov oves; na drugih straneh je bil pašnik zavarovan s plotom. Vsak dan, ko je Mihec izganjal past, reče mu oče: „Le varuj se, da ne pustiš telet v sosedov oves! Če se to zgodi, pride sosed s šibo nad te in pomnil ga bodeš vse svoje žive dni!“ Mihec obeta, a bil je premalo stanovit.

Nekega dne zatičita se s Tinčkom nekje in teleta jo uberó naravnost v sosedov oves. Ko Mihec vidi, da ni tetet, spusti se ves prestrašen v tek in najde teleta pasoča se v sosedovem ovsu.

„Ti predelani otrok, ti! Ali mi misliš spasti ves oves?“ zagrmí nekje blizu Mihca, in Mihec se spusti takój v ték, — kakor bi trenil, ní ga bilo več. Skrije se v gostem grmovji, misleč si: tukaj me sosed ne dobi! In sosed je moral teleta sam vračati iz ovsa na pašnik nazaj.

Mirne vesti žene Mihec teleta domov, meneč, da domá ne bodo nič vedeli o tem. Toda oče se zelo resno drži ter reče: „Še jedenkrat mi pusti teleta v oves in videl boš, ali te namažem ali ne! Za danes bodi še takó, ker vem, da si otročji! Jaz nočem, da bi ljudje okoli govorili, kakšne pastirje da imam!“

Zdaj so se začeli za Mihca hudi časi. Še le par dni je pasel in vže se je naveličal. Milo prosi očeta, naj pase Anička, da bo on drugo leto, ko bode večji, — ali vse zaman, oče se ne omeči!

„Le uči se delati, le! Brez dela se ne more živeti!“ deje mu oče.